

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **L. Č.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, sídlem Žižkova 57, Jihlava, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. května 2017 č. j. KUJI 33888/2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. května 2019 č. j. 51 A 16/2017 - 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Rozhodnutím ze dne 17. března 2017 č. j. MSNS/20894/2015/OD-PŘ-307-Sý shledal Městský úřad ve Světlé nad Sázavou (dále jen „městský úřad“) žalobce vinným z naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, jehož se žalobce dopustil porušením § 5 odst. 1 písm. a) a § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu tím, že dne 21. října 2015 v čase 07:45 hodin v ulici Sázavská ve Světlé nad Sázavou užil k jízdě osobní motorové vozidlo RZ X, které mělo prasklinu čelního skla, a to po celé šířce. Při jízdě vozidlem nebyl připoután

bezpečnostním pásem. S vyřešením přestupku v blokovém řízení nesouhlasil. Za uvedený přestupek městský úřad žalobci uložil pokutu ve výši 1 500 Kč.

[2] Blanketní odvolání žalobce proti rozhodnutí městského úřadu zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví.

[3] Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného v záhlaví označeným rozsudkem. Nepřisvědčil námitkám týkajícím se prekluze odpovědnosti žalobce za přestupek, překvapivosti rozhodnutí žalovaného, nedostatečně zjištěného skutkového stavu, nedostatku důvodů napadených rozhodnutí a absence materiálního znaku přestupku spočívajícího v nepoužití bezpečnostního pásu. Ve vztahu k vytýkaným vadám výroku rozhodnutí městského úřadu krajský soud podotkl, že za rozhodné hledisko považuje dostatečné prokázání viny žalobce, přičemž v projednávané věci správní orgány tomuto požadavku dostály. Měl-li by výrok rozhodnutí obsahovat výčet všech ustanovení, na něž odkazují městským úřadem výslovně zmíněná ustanovení zákona o silničním provozu, byl by dle názoru krajského soudu v konečném důsledku nepřehledný. Krajský soud považoval za dostačující, že jsou všechna relevantní ustanovení zmíněna v odůvodnění rozhodnutí. K námitce, že výrok výslovně neuvádí, na jakém sedadle žalobce ve vozidle seděl, krajský soud uvedl, že bylo zjištěno, že žalobce byl ve vozidle sám, logicky tedy seděl na místě řidiče. Z pohledu krajského soudu nebylo pochyb ani o tom, že vozidlo bylo bezpečnostním pásem vybaveno, žalobce byl tedy povinen být při jízdě připoután. Krajský soud neshledal zásah do práv žalobce ani v tom, že městský úřad výslovně nezmnínil, že vede společné řízení o dvou skutcích. Tvrzení žalobce, že se svým vozidlem jel na nejbližší místo, kde mohl prasklé čelní sklo opravit, vyhodnotil krajský soud jako účelové, neboť žalobci nic nebránilo je uplatnit dříve, popřípadě prokázat.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu včas kasační stížnost. Namítl, že vadu výroku rozhodnutí o přestupku nemůže zhojit skutečnost, že vina přestupce byla prokázána. Stěžovatel v žalobě odkazoval na rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem, z něhož je zřejmé, že pouhý odkaz na § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí o přestupku nestačí, krajský soud se však s touto námitkou nevypořádal. Dále stěžovatel zdůraznil, že právní kvalifikace řízení vozidla s prasklým čelním sklem nebyla ani v odůvodnění rozhodnutí městského úřadu, přičemž není vhodné, aby tyto údaje doplňoval žalovaný v rozhodnutí o odvolání, neboť tak stěžovateli bere možnost se proti právnímu posouzení věci odvolat. Vada výroku rozhodnutí o přestupku tedy nemůže být napravena v odůvodnění rozhodnutí odvolacího orgánu. Stěžovatel nepovažuje za nepřiměřený požadavek, aby správní orgány ve výrocích svých rozhodnutí uváděly všechna právní ustanovení, která ve svém souhrnu vymezují skutkovou podstatu přestupku. Z výroku rozhodnutí o přestupku navíc není zřejmé, které konkrétní ustanovení bylo porušeno kterým konkrétním jednáním, ani to, že městský úřad rozhodoval ve společném řízení a ukládal společnou sankci. Městský úřad stěžovateli evidentně kladl za vinu jeden přestupek, ačkoli se ve skutečnosti jednalo o dva přestupky

pokračování

spáchané v jednočinném nestejnorodém souběhu. To si městský úřad nejspíš neuvědomoval, a tudíž to nijak nezohlednil.

[5] Stěžovatel dále zopakoval svou žalobní námitku, že v době, kdy jej kontrolovali policisté, se svým vozidlem jel na nejbližší místo, kde by mohl prasklinu na předním skle odstranit, jednal tedy v souladu se zákonem. Bezprostředně po spáchání přestupku však stěžovatel nevěděl, že mu zákon toto „nouzové dojetí“ umožňuje. I přesto policistům sdělil, že nechtěl volat odtahovou službu jen kvůli prasklému sklu a rozhodl se vozidlo na opravu zavézt, avšak policisté mu řekli, že s takovým poškozením vozidla nemůže v jízdě pokračovat. Stěžovatel nemůže předložit žádný doklad o opravě, kterou pro něj provedl jeho známý v rámci přátelské výpomoci. Krajský soud měl stěžovatele upozornit na to, že se mu doposud nepodařilo ve vztahu k tvrzení o nouzovém dojetí unést důkazní břemeno.

[6] V poslední části kasační stížnosti stěžovatel předestřel obšírnou argumentaci, proč by neměly být jeho osobní údaje a osobní údaje jeho zástupce zveřejněny na webu Nejvyššího správního soudu.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a vyjádření k žalobě a ztotožnil se s argumentací krajského soudu.

[8] Nejvyšší správní soud nepovažoval za nutné zasílat stěžovateli na vědomí vyjádření žalovaného, jelikož neobsahovalo žádnou polemiku s kasační stížností.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[10] Nutno předeslat, že nelze přijmout argument krajského soudu, že by ve vztahu k posouzení zákonnosti výroku rozhodnutí o přestupku byla „rozhodným hlediskem skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) dopustil toho kterého přestupku“ (odst. 28 napadeného rozsudku). Stěžovatel správně poukázal na to, že i při dostatečně zjištěném skutkovém stavu lze vydat nezákonné rozhodnutí (jeho výrok například postrádá některou ze zákonem stanovených náležitostí či je nesrozumitelný). V projednávané věci však Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem neshledal ve výroku rozhodnutí městského úřadu o přestupku žalobce takové vady, které by je činily nezákonným.

[11] Ustanovení § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, požaduje, aby výroková část správního rozhodnutí zahrnovala řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, označení účastníků řízení, lhůtu ke splnění ukládané povinnosti a případné vyloučení odkladného účinku odvolání. Podle § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, kterým se při svém rozhodování řídil žalovaný, musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce, o započtení doby do doby

zákazu činnosti, o uložení ochranného opatření, o nároku na náhradu škody a o náhradě nákladů řízení.

[12] Těmto požadavkům výrok rozhodnutí o přestupku stěžovatele (parafrázovaný výše v odstavci [1]) dostojí. Předně, jsou v něm popsány skutky, jež jsou žalobci kladeny za vinu, způsobem, který vylučuje jejich záměnu s jinými (ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. ledna 2008 č. j. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS). Městský úřad uvedl, že stěžovatel užil k jízdě motorové vozidlo, které mělo prasklé čelní sklo po celé jeho šířce, a zároveň nebyl připoután bezpečnostním pásem, a to včetně údajů o přesném místě a času zjištění protiprávního jednání. Ačkoli městský úřad výslovně neuvedl, že žalobce spáchal dva přestupky v souběhu, je to z popisu skutku zjevné. Stejně jako krajský soud pak nevidí Nejvyšší správní soud způsob, jakým by mohl práva stěžovatele zkrátit chybějící údaj o společném řízení, popřípadě o uložení společné pokuty. Oba přestupky spáchané stěžovatelem spadají pod stejné („sběrné“) ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, zákonem připuštěná sazba pokuty je tedy pro oba stejná, a nelze proto určit nejprísněji postižitelný přestupek pro určení sankce za sbíhající se přestupky podle § 12 odst. 2 zákona o přestupcích. Městský úřad navíc uložil stěžovateli pokutu na samé spodní hranici zákonného rozmezí. Pokud by byl opodstatněný argument stěžovatele, že si městský úřad neuvědomil, že rozhoduje o sbíhajících se přestupcích, šlo o pochybení ve prospěch stěžovatele. Rušit rozhodnutí o přestupku a nutit správní orgány, aby výslovně uvedly, že stěžovatele postihly za přestupek ve společném řízení, by tak zcela postrádalo smysl.

[13] Nejvyšší správní soud neshledal porušení zákona ani v tom, že městský úřad ve výroku svého rozhodnutí nevyčetl všechna ustanovení, která ve svém souhrnu vymezují skutkovou podstatu přestupku. Ve výroku rozhodnutí o přestupku městský úřad výslovně zmínil tato (hmotněprávní) ustanovení:

- § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení je řidič povinen *užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem* [poznámka pod čarou odkazuje na zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, a na (již neúčinnou) vyhlášku č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích].
- § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Toto ustanovení ukládá řidiči povinnost *být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu* (poznámka pod čarou odkazuje opět na zákon o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a vyhlášku č. 341/2002 Sb.).

Obě citovaná ustanovení jsou zařazena v hlavě II zákona o silničním provozu nazvané „provoz na pozemních komunikacích“.

- § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení se fyzická osoba *dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*

pokračování

[14] Na tomto místě Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že výtky stěžovatele ohledně nedostatečné právní kvalifikace skutku se vztahují pouze k přestupku spočívajícím v užití vozidla s prasklým čelním sklem, neboť § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu povinnost řidiče být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem výslovně stanoví. Zároveň nebylo třeba zabývat se tím, zda je stěžovatelovo vozidlo bezpečnostními pásy podle zvláštního právního předpisu povinně vybaveno, neboť o tom ve správním řízení nevznikly pochybnosti (stěžovatel to jako čistě hypotetickou námitku nadnesl až v žalobě).

[15] Otázkou tak zůstává, zda je dostačující, že městský úřad ve výroku rozhodnutí o přestupku zmínil pouze § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, který ve vztahu k technickým podmínkám, jimž musí užívané vozidlo dostát, odkazuje na zvláštní právní předpis, konkrétně na zákon o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích.

[16] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že městský úřad v odůvodnění svého rozhodnutí citoval § 37 odst. 1 písm. a) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (*Silniční vozidlo je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pokud pro závady v technickém stavu bezprostředně ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.*) i § 40 odst. 2 písm. b) bod 1 prováděcí vyhlášky č. 341/2014 Sb. (byť nesprávně uvedl číslo 341/2002 Sb., jak zmínil již krajský soud), který za závadu ohrožující bezpečnost provozu na pozemních komunikacích označuje *prasklé nebo poškozené čelní sklo ve stírané ploše o délce nebo průměru větším než 20 mm*. Stěžovatel se tedy mylí, namítá-li, že tato ustanovení zmínil ve svém rozhodnutí až žalovaný. Toto tvrzení neodpovídá napadeným rozhodnutím, žalovaný naopak úpravu technických podmínek provozu vozidel na pozemních komunikacích vůbec nezmínil (s ohledem na absenci jakýchkoli odvolacích námitek ze strany stěžovatele ani nemusel). Stěžovatel při formulaci své námitky pravděpodobně vycházel z odstavce 27 rozsudku krajského soudu, kde je skutečně uvedeno, že konkrétní ustanovení zvláštních předpisů rozebral žalovaný. Jde však o pouhou nepřesnost vyvolanou zřejmě tím, že z pohledu správních soudů zpravidla není podstatné, zda určitou úvahu provedl prvostupňový či odvolací správní orgán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. října 2010 č. j. 6 As 161/2013 - 25). Nejvyšší správní soud se proto nebude zabývat tou částí kasační stížnosti, v níž stěžovatel rozebírá přípustnost doplnění konkrétní právní kvalifikace přestupku až v rozhodnutí o odvolání, neboť k ničemu takovému v projednávané věci nedošlo.

[17] Stěžovatel již v žalobě odkazoval na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 9. dubna 2015 č. j. 60 A 10/2014 - 33, publikovaný pod č. 3282/2015 Sb. NSS, z něhož vyplývá, že v případě „sběrné skutkové podstaty“ přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu musí být součástí právní kvalifikace *„také uvedení ustanovení zvláštního právního předpisu, které technické podmínky pro užití motorového vozidla stanoví, které nebyly naplněny. Tento požadavek odpovídá i doktríně trestního práva, podle níž je u trestných činů s blanketní dispozicí třeba ve výroku uvést odkaz na přesné ustanovení právní normy, která byla zaviněným jednáním porušena“*.

[18] Nejvyšší správní soud dává stěžovateli za pravdu v tom, že krajský soud na námitku zahrnující odkaz na citovaný rozsudek nijak nezareagoval. Jelikož však proti názoru stěžovatele na náležitosti výroku rozhodnutí o přestupku (opřenému o rozsudek Krajského

soudu v Ústí nad Labem) postavil vlastní, dostatečně zdůvodněné stanovisko, dle něhož je postačující, když je konkrétní právní kvalifikace přestupku rozebrána v odůvodnění rozhodnutí, nemohlo dojít k porušení práva stěžovatele na řádné odůvodnění soudního rozhodnutí coby složky práva na spravedlivý proces (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, N 26/52 SbNU 247; obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. března 2013 č. j. 8 Afs 41/2012 - 50 nebo ze dne 6. června 2013 č. j. 1 Afs 44/2013 - 30). Stěžovatel navíc přehlédl, že důvodem pro zrušení rozhodnutí o přestupku v případě posuzovaném Krajským soudem v Ústí nad Labem – pobočkou v Liberci nebylo chybějící ustanovení zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, nýbrž nesrozumitelnost výroku (nebylo zřejmé, který z několika vymezených skutků spadá pod které ze zmíněných ustanovení vyhlášky provádějící citovaný zákon; v nyní projednávané věci takový problém nastat nemohl, neboť v užívání technicky nezpůsobilého vozidla zjevně spočíval pouze jeden ze dvou skutků kladených stěžovateli za vinu).

[19] Na stěžovatelem zmiňovaný rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. dubna 2016 č. j. 9 As 263/2015 - 34 se závěrem, že *„právní kvalifikace skutku musí být ve výroku rozhodnutí dostatečně určitá a musí z ní být zřejmé, která ustanovení právních předpisů obviněný z přestupku svým jednáním porušil. Tím spíše jsou tyto závěry platné v případě blanketové normy, která spojuje části právní normy s další její částí obsaženou v jiném právním předpisu, který není v právní normě samé identifikován.“* Protože však tento právní názor odporoval závěrům vysloveným v jiném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, zabýval se požadavky na podrobnost právní kvalifikace přestupku ve výroku rozhodnutí rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. V usnesení ze dne 31. října 2017 č. j. 4 As 165/2016 - 46, č. 3656/2018 Sb. NSS, potom shledal, že *„správní orgán musí ve výrokové části rozhodnutí uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Musí tedy rovněž uvést ustanovení odkazující i ve stejném zákoně obsažená ustanovení odkazovaná, stejně jako musí eventuálně uvést normu blanketní a ustanovení jiného právního předpisu, které na normu blanketní navazuje.“* Rozšířený senát však odmítl považovat jakoukoli vadu ve vymezení právní kvalifikace přestupku za důvod pro zrušení správního rozhodnutí. *„Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Samozřejmě pokud by správní orgán blíže necitoval další ustanovení zakládající (plnohodnotnou) normu ani v odůvodnění, bude to zpravidla důvod pro zrušení správního rozhodnutí. Důležité bude též to, zda neuvedení určitého ustanovení zakládá nějakou relevantní právní otázku, např. nebude-li jasné, jaká norma má být použita s ohledem na časový střet nového a starého zákona.“* Rozšířený senát tedy zjevně není v požadavcích na obsah výroku rozhodnutí o přestupku tak kategorický jako Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (a jím inspirovaný devátý senát Nejvyššího správního soudu).

pokračování

[20] V projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že ve výroku rozhodnutí o přestupku je skutek vymezen natolik jasně, že lze jednoznačně dovodit, jaké ustanovení zvláštního právního předpisu (zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a prováděcí vyhlášky k němu) stěžovatel porušil (srov. obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. ledna 2018 č. j. 9 As 172/2016 - 46, ze dne 11. října 2018 č. j. 9 As 194/2018 - 38 či ze dne 17. října 2018 č. j. 9 As 355/2017 - 51). Městský úřad uvedl, že stěžovatel „užil k jízdě osobní motorové vozidlo [...], které mělo prasklinu čelního skla, a to po celé šířce“. Takové upravuje právě jen § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu (ve výroku rozhodnutí výslovně zmíněný) ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, konkretizovaným v § 40 odst. 2 písm. b) bod 1 vyhlášky č. 341/2014 Sb. (ve znění účinném do 30. září 2018), které městský úřad přímo citoval v odůvodnění svého rozhodnutí.

[21] Nejvyšší správní soud tudíž dospívá k závěru, že chybějící odkaz na § 37 odst. 1 písm. b) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a na § 40 odst. 2 písm. b) bod 1 vyhlášky č. 341/2014 Sb. není tak závažnou vadou výroku rozhodnutí o přestupku, aby bylo nutné celé toto rozhodnutí včetně odůvodnění, v němž tyto odkazy uvedeny jsou, rušit a vracet věc žalovanému k nápravě.

[22] Obdobně jako v rozsudku ze dne 15. května 2019 č. j. 6 As 333/2018 - 42 tedy Nejvyšší správní soud uzavírá, že jakkoli není výrok rozhodnutí městského úřadu zcela perfektní, „nezavdává žádný důvod k pochybnostem stran toho, jaké jednání bylo stěžovateli vytýkáno a jak bylo právně kvalifikováno; v kombinaci s odůvodněním přitom není pochyb ani o tom, podle kterého konkrétního ustanovení byla stěžovateli ukládána pokuta, vč. jejího rozmezí.“

[23] Nelze přijmout ani stěžovatelovu argumentaci, že se v jeho případě jednalo o nouzové dojetí (ve smyslu § 40 odst. 1 vyhlášky č. 341/2014 Sb., ve znění účinném do 30. září 2018), a neměl být tudíž odpovědný za přestupek spočívající v užití technicky nezpůsobilého vozidla. Ze správního spisu nevyplývá, že by čelní sklo na stěžovatelově vozidle prasklo při jízdě, při níž byla tato závada na vozidle zjištěna, respektive stěžovatel to v rámci správního řízení netvrdil, ačkoli mu v tom nic nebránilo. Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že plná citace příslušných ustanovení zákona o podmínkách provozu na pozemních komunikacích a vyhlášky č. 341/2014 Sb. se objevila již v rozhodnutí městského úřadu ze dne 12. října 2016 (které bylo následně žalovaným pro nedostatečně zjištěný skutkový stav zrušeno a „nahrazeno“ nyní posuzovaným rozhodnutím městského úřadu), stěžovateli se tudíž musel nejpozději v okamžiku seznámení s tímto rozhodnutím dozvědět o právní úpravě nouzového zastavení (byť ani předtím jej neznalost právní úpravy neomlouvala). Stěžovatel však zůstal ve správním řízení pasivní a podával výhradně blanketní opravné prostředky. Správním orgánům proto nelze vyčítat, že se nezabývaly otázkou, zda se v případě stěžovatele jednalo o nouzové dojetí. Pokud toto tvrzení stěžovatel uplatnil až v žalobě, byl povinen je též prokázat (srov. přiměřeně odst. 14 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. srpna 2019 č. j. 6 As 115/2019 - 28). Krajský soud nebyl povinen jej v tomto směru nikterak poučovat, neboť § 118b odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, který takovou povinnost ukládá soudům rozhodujícím v občanském soudním řízení, se v řízení podle soudního řádu správního neuplatní (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne

8. června 2016 č. j. 5 As 140/2015 - 41, ze dne 28. listopadu 2012 č. j. 1 Afs 23/2012 - 102, ze dne 23. listopadu 2016, č. j. 3 As 37/2016 - 36 či ze dne 6. dubna 2017 č. j. 7 As 215/2016 - 43).

[24] Nesouhlas stěžovatele a jeho zástupce se zveřejněním jejich osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu nelze považovat za kasační námitku, neboť nemá žádný vztah k předmětu tohoto řízení. Nejvyšší správní soud proto jen stručně odkazuje na své usnesení ze dne 30. března 2017 č. j. Nao 118/2017 - 145, kde se obdobnou argumentací žalobce zastupovaného týměž advokátem zabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Z výše uvedených důvodů neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, pročez ji ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Rozhodl tak bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[26] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, a náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. září 2019

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu